

Cellegruppe oplæg Efteråret 2004

Velkommen tilbage fra sommerferie og til en ny spændende sæson i Odder Frimenighed. Hvert efterår starter menighedens celler med et fælles oplæg.

Som kirke har vi en drøm, et ønske – det som vi også kalder menighedens vision. Den er...

... at mennesker i Odder møder Gud, nyskabes og forvandles, bliver en del af det kristne fællesskab og udrustes til tjeneste og mission, som udtrykt i Kærlighedsbudet og Missionsbefalingen.

Det er et stort ønske, et stort mål – for ”mennesker i Odder” indbefatter nemlig både os selv, os som udgør Odder frimenighed i dag – at vi til stadighed forvandles, er en del af fællesskabet og udrustes til tjeneste - men det gælder også dem som endnu ikke er med i kirken, dem som måske ikke kender kirkens budskab og Herre.

I mødet med Gud nyskabes og forvandles vi som mennesker – der sker alt det fantastiske! Gud er den eneste, som kan stille et menneskes dybeste længsel. Kun Gud kan frelse, tilgive, genoprette, kalde og udruste. Men Gud har sat de kristne eller kirken her i verden som Kristi legeme – altså Guds hænder og fødder, hans mund, hans hjerte. Vi skal som kirke være et kristent fællesskab, hvor det er muligt både for os selv og for nye, at møde den Gud, som kan forvandle. Det kan vi gøre ved at være et fællesskab, som afspejler noget af, hvem Gud er, i vores adfærd – og som henviser til den levende Gud, som ressourcen og kraften i livet.

Vi skal altså afspejle Guds væsen og den måde, han møder mennesker på. Og der er tre holdning, som Jesus altid har i mødet med folk - nemlig kærlighed, accept og tilgivelse. Dette oplæg sætter fokus på, hvordan vi som kristne er til at afspejle Guds væsen, hvilket miljø vi går efter i kirken og hvor godt vi giver plads til kærlighed, accept og tilgivelse.

Anne Mie Johanson.

Betingelsesløs kærlighed

Bibeltekst: Luk. 15,11-32. Lignelsen om den fortabte søn.

• Den fortabte søn

Der er ingen tvivl om, at sønnen i det fremmede havde brug for hjælp. Måske forsøgte han at skjule det, men han levede i ensomhed og uden værdighed. Han trængte til mad, tøj, omsorg, tilgivelse og kærlighed. Hvad skulle han gøre, hvor skulle han gå hen? Der var ét sted, hvor han vidste, at der var plads og omsorg og kærlighed nok. Det var hjemme hos hans far. Fordi han havde en formodning om Faderens kærlighed til ham, turde han tage hjem. Han troede på, at der var en lille plads til ham derhjemme – men blev overrasket over den store kærlighed, accept og tilgivelse, som han møder.

• Kærlighed, accept og tilgivelse.

Før mennesker tør sætte sig et sted, hvor forandring kan ske – før vi tør åbne os – før vi tør investere vores liv – skal vi have en formodning om, at miljøet der er trygt. For det første skal der gerne være en vis garanti for at vi bliver elsket – altid under alle omstændigheder og uden undtagelser. For det andet en garanti for at vi bliver accepteret - uden reservationer. Den tredje ting vi som mennesker har brug for garanti for er, at vi uanset hvor forfærdeligt vi fejler eller hvor skamfuld vores synd er, mødes med tilgivelse, når vi beder om det – uden at det efterlader en bitter smag i munden hos nogen. Det er basalt menneskeligt. Gud kender os og møder os netop med kærlighed, accept og tilgivelse.

Vi vil gerne at mennesker i vores kirke skal møde Gud. Vi vil gerne at alle i vores fællesskab får mod til at række ud efter tilgivelse og genoprettelse. Og vi er som kirke sat til at afspejle Guds væsen – både for at skabe et sådant miljø, hvor vi selv og andre har tillid til at åbne sig for Gud. Men også for at være Guds lys i verden ved Helligånden. I vores fællesskab skulle alle gerne mødes med netop kærlighed, accept og tilgivelse. Spørgsmålet er hvordan det er muligt for os som kirke - som mennesker i kirken - at møde andre på denne måde?

• Vi må selv kende kærligheden fra Gud

Guds kærlighed er *Agape* (græsk for guddommelig kærlighed) kærlighed, som for det første er betingelsesløs. Guds kærlighed gælder alle uanset om de fortjener den kærlighed eller ej. Vi er vant til kærlighed som forventer noget til gengæld. Hvis venskabet eller kærligheden ser lovende ud – betyder det oftest at den er gengældt – at jeg får noget ud af det. Men sådan er det ikke med den kærlighed, som kommer fra Gud – den forventer ikke noget til gengæld. Ingen fantastisk tjeneste, ingen super moral eller strømline liv, ingen fejl eller forseelse ændrer Guds kærlighed til os. Gud elsker os – uanset hvor vi kommer fra og uanset hvad vi har lavet. (1. Johs. 3,1) For at elske andre med en kærlighed som bare begynder at ligne Guds, må vi som det første selv kende til Guds betingelsesløse kærlighed. Guds kærlighed sætter fri og heler vores hjerte, så vi bliver i stand til at elske andre.

• Fællesskabet må bærer værdierne af Guds kærlighed

Agape-kærlighed er egentlig uafhængig af følelser. Den elsker enhver og elsker gennem handling. (Johs. 3,16 – Guds handlende kærlighed) Det er den kærlighed vi som kirke er kaldet til at elske hinanden og andre med. Det handler om at vove at elske uafhængig af vore følelser, at vove at overgive os til kærligt at dække over hinandens fejl og forsømmelser, at vove at bringe hjælp og omsorg til den der trænger uanset hvem det er, at vove at sige sandheden vel at mærke i kærlighed, for derved at give plads for Guds hjælp til mennesker. Og endeligt at vi vover at lade kærligheden være handlende og ikke bare ord eller gode vibrationer.

• Vi må til stadighed hente nåde og styrke fra Gud

Vi er kaldet til at elske brødrene (1. Johs. 3,14) ja egentlig til at elske alle mennesker - selv vore fjender (Mat 5,43-48). Vi er faktisk kaldet til at elske sådan som Gud elsker. Vi kommer nu aldrig til at elske helt som Gud gør det – men vi kan stræbe efter det. Til det behøver vi Guds hjælp. Vi har brug for at bede om at Guds vil fylde os med Ånd og kærlighed - fylde os så meget at det flyder over. Vi har brug for at turde lade det ske og gå i tro på at Guds kærlighed er så stor at han ikke kun kan elske mig men også kan elske en anden gennem mig.

Refleksion og spørgsmål :

1. Prøv i et minut eller to i stilhed at reflektere over Guds kærlighed.

...Prøv i din tanke at lægge alle de ting fra dig som handler om hvad du kan og hvad du har fortjent. Når det er væk så overgi dig til Guds kærlighed. Det kan være der er ting tilbage hos dig som ikke er så smukke - som du skammer dig ved – men Gud er ikke bange for det eller frastødt af det – Gud elsker dig betingelsesløst. Bad dig i hans kærlighed

Brug noget tid til sammen at sige Guds tak for hans kærlighed.

2. Hvordan afspejler en atmosfære af kærlighed sig? Hvordan ser det ud i praksis?

3. Hvad er det sværeste ved Guds kald til os om at elske betingelsesløst?

4. Hvordan kan vi opmuntre og hjælpe hinanden til at opleve mere af Guds kærlighed og give den videre?

5. Hvordan er ”kærligheds-temperaturen” i vores fællesskab i kirken ?

Tilgivelse og Accept

Bibeltekst: Luk. 7,36-50. Kvinden i farisæerens hus.

Kvinden alle så ned på

Kvinden der masede sig ind på Jesus, var alt andet end "en svigermoders drøm". Hendes adfærd var påtrængende, hendes renommé skandaløst og hendes motiver vel sagtens uanstændige. Hendes gråd, hendes olie, hendes hår – det var bare for meget! Det må instinktivt være det alle i rummet tænkte – undtagen Jesus. Han kunne godt mærke, hvordan de andre havde det (han vidste det også), men på ingen måde ville han møde kvinden med andet end accept. Han accepterer hende som menneske, accepterer hendes motiver, accepterer hendes måde at udtrykke sig på. Kvinden får hos Jesus den accept og respekt hun fortjener, som skabt af Gud og værdifuld i Guds øjne. Den samme accept vil hver af os møde hos Jesus! Gud accepterer os som mennesker, som dyrebare og skabte i hans billede. Gud accepterer vore frie valg og vores måde at udtrykke os på.

Accept

En side af kærlighed er netop accept. At elske med Guds kærlighed er at acceptere mennesker, som de er – for Kristi skyld. Jesus hang ud med de folk, andre så ned på – toldere og syndere. Han var sammen med dem og spise med dem. Jesus isolerede sig ikke i synagogen, for han var ikke kommet for at frelse selvretfærdige men syndere (Luk. 5,29-32). Jesus mistede godt nok noget af sin goodwill hos de fornemme og "rigtige" – både de religiøse og verdslige – men han kunne ikke gå på kompromis med Guds accept af alle mennesker også de uaccepterede i verdens øjne. Når Jesus møder alle mennesker på den måde, så er vi som kirke – hans legeme - kaldede til det samme (Johs. 20,21). Vi skal acceptere også dem med de "helt forkerte" holdninger og de, der ikke holder sig inden for almen moral, de usunde og uansvarlige, dem med det forfærdelige sprog m.m. Alle skal mødes med accept for det menneske de er. Uforbeholden accept af alle mennesker skulle gerne være en vane for os som kristne. Kun ved at blive mødt med sådan tør vi mennesker åbne os og modtage hjælp i vores dybeste behov.

Accept er ikke frikort til synd

Vi fristes måske til at tænke, at accept af alle mennesker er ensbetydende med accept af synd. Hvis kirken accepterer mennesker som bor sammen, bander, drikker, snyder og bedrager, bliver den så ikke inficeret og verdslig? Nej, det er en misforståelse. Accept af mennesker giver ikke frikort til synd. Snarer tværtimod. Ved at acceptere et menneske skabes der tryghed og det mennesker bliver stærkere. Hvis kirkens undervisning og de kristnes livsstil ellers følger bibelens sande principper, vil der ikke herske tvivl om rigtigt og forkert. F.eks. vil nogen, der bander voldsomt, ikke tænke at kirken godkender et sådant sprog, bare fordi vedkommende mødes med personlig accept. Som han eller hun lærer Gud at kende og får undervisning i troen kommer forståelsen/åbenbaringen af, at banderi er forkert. Vi skal møde hinanden og nye i fællesskabet med accept - lige der hvor vi er. Vi skal give tid og forvente at Gud virker i menneskers liv ved Helligånden – sådan som vi selv er blevet mødt af Guds nåde og langmodighed. Vi skal tro på menneskers gode intentioner, også selvom vi bliver snydt - måske er det næste gang løftet holdes.

Tilgivelse

Jesus accepterede kvinden og tilgav hende. På samme måde tilgiver Gud ethvert menneske som bekender sin synd for ham - med eller uden ord (1. Johs. 1,9). Tilgivelse sætter os i frihed. Også kirken skal have tilgivelse som kendetegn – både tilgivelsen fra Gud og tilgivelsen mellem mennesker. (Ef. 4,32) Tilgivelse er en nødvendighed, hvis vi vil have fællesskab, venskab og kærlighed til at gro, midt i en syndig verden. Det er svært med tilgivelse, det kræver meget af os, det kræver af vi afstår fra vores egen ret – til at have ret! At tilgive et andet menneske er at sætte ham fri fra min egen personlige fordømmelse. Det betyder ikke at jeg er enig eller bakker det op som vedkommende har gjort, men jeg giver afkald på at være hans dommer. Vi har alle brug for tilgivelse fra Gud og fra hinanden, for vi fejler

Refleksion og spørgsmål:

1. Hvordan viser man andre at man acceptere dem – sådan helt konkret?
2. Hvorfor kan det være så svært, at acceptere nogen, der er anderledes end os selv? (F.eks. anderledes i væremåde, interesser, stil og moral)
3. Jesus vil tilgive. Tal om Guds tilgivelse. Hvordan den er blevet virkelig for jer – og sætter den virkelig fri?
4. Er der forskel på guddommelig og menneskelig tilgivelse?
5. Hvordan kan vi i Odder Frimenighed praktisere det at møde hinanden og andre med tilgivelse? Hvordan ser det ud i praksis?

Sat fri til at tjene

Bibeltekst: Luk. 9,1-6 og Luk. 10,1-12. Udsendelsen af disciplene

Udsendelse af disciplene

Disciplene var blevet kaldet og de havde været sammen med Jesus i et stykke tid. Jesus underviste dem i Guds rigets sandhed og han tog dem med når han udførte sine mirakler. De havde hørt det, de havde set det – og så var det blevet deres tur til selv at gøre det. Det kom nok lidt overraskende for disciplene og alt for hurtigt, ville de fleste af dem sikkert mene. Men Jesus sender dem ud – to og to – med myndighed til at prædike evangeliet og udrette mirakler. Først de tolv – dernæst de tooghalvfjerds.

Kaldet til at tjene med kærlighed, accept og tilgivelse

Vi er som kristne Jesu disciple. På samme måde som de første disciple sendes ud, er vi også sendt. Vi er sendt med budskabet om, at Gudsriget er kommet nær (Johs. 20,21). Vi går ikke alene. Gud er med ved sin Ånd. Gud styrker os og udruster os til opgaven.

Åndens frugt og Åndens gaver er givet til os, for at vi kan tjene andre. De er ikke målet i sig selv – de er ikke pynt på den kristne klædedragt. Evner og gaver gives, for at vi kan hjælpe andre både folk i kirkens fællesskab, men mindst lige så meget dem udenfor. Nådegaver er netop, som ordet indikerer, gaver som rækker ud med nåde. De skal hjælpe os med at række Guds nåde – hans kærlighed, accept og tilgivelse - til mennesker lige der hvor de er. Når vi giver vise råd til et andet menneske, praktiserer vi nådegaven "at tale med visdom", når vi bedømmer en sag klogt, praktiserer vi nådegaven "at bedømme ånder", når vi beder for en der er syg – nådegaven "at helbrede" og når vi hjælper praktisk – nådegaven "at tjene". Alle de gaver og evner vi har fået, når deres ypperste mål, når de bruges til at formidle Guds kærlighed til andre. Vores tjeneste er uafhængigt af sted. Gaverne kan og skal praktiseres lige så vel udenfor som i kirkens rum. Guds Ånd bo i hver troende og vi skal regne med at Gud vil virke ved sin Ånd gennem os - om vi er på arbejde, i Kvikly eller i Pakhuset til gudstjeneste.

Jamen, tager præsten eller en tjenestegruppen sig ikke af det?

Vi er en del af en kirke, hvor der er mange forskellige opgaver og mange tjenestegrupper. Derfor forledes vi måske til at tænke, at overnævnte tjeneste, som så mange andre tjenester i kirken – nok er noget for en særlig gruppe eller de særligt kaldede - det må der da være andre der tager sig af!! Det er rigtigt, at vi ikke alle skal lave det samme. Men kaldet til at formidle kærlighed, accept og tilgivelse i vort fællesskab og udenfor er til alle. Det er et generelt kald til alle kristne – nemlig kaldet til at bære vidnesbyrd i ord og handling om, hvem Gud er, og repræsenterer ham på jord. Her er du og jeg lige ansvarlige og lige udrustede, det kan ikke læsses af på sidemanden. Vi tjener forskelligt, fordi vi har forskellige evner og gaver, men grundlæggende er tjenesten den samme – at formidle Gud til mennesker (2. Kor. 5, 18-21). Det er ikke vanskeligt at formidle evangeliet – det kræver hverken en lang uddannelse eller et langt trosliv. Det kræver Åndens vejledning – som er givet os ved troen - og så frimodighed til at dele af egen erfaring med Herren. Det handler heller ikke altid om ord – men om at turde bevæge sig for at elske et andet menneske med Guds kærlighed.

Kendskab til Guds Ord

Enhver kristen er fyldt med Guds Ånd og dermed udrustet til at tjene – udrustet til at møde mennesker med kærlighed, accept og tilgivelse. Behøver vi så mere? Nej egentlig ikke, men det er et uvurderligt gode også at have kendskab til Guds Ord. Ikke sådan at bibelvers bare skal læres udenad (det er dog ingen dårlig ide), men vi har brug for at lærer de bibelske principper. Vi har brug for at lære og leve i Guds sandhed om livet, vores identitet som kristne, hvad vores tjeneste er og hvad Guds plan er. Endelig har vi brug for at modtage den kærlige, opmuntrende og opbyggende tiltale som Guds Ord har til os. Kendskab og omsætning af Guds Ord forvandler vore liv, for det forvandler vores hjerte og sind. Hvad enten det sker gennem egen læsning, kommentarer til bibelen eller lydband eller noget helt andet. Vi har som kristne brug for at tilegne os Guds ord.

Refleksion og spørgsmål

1. Ser du dig selv som sendt ligesom de første disciple?
2. Er der noget der holder dig tilbage fra at tjene med frimodighed?
3. Hvordan kunne vi opmuntre hinanden til at tjene med kærlighed, accept og tilgivelse?
4. Hvordan kan vi i Odder Frimenighed sikre os at der altid er plads til nye?
Giv gerne konkrete forslag
5. Hvordan kan vi i Odder Frimenighed sikre os at nye altid føler sig velkommen?
Giv gerne konkrete forslag